

Arrest

nr. 162 870 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is het Rijk opnieuw binnengekomen op 25 maart 2015 en heeft zich dezelfde dag een derde keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 maart 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 september 2015.

1.3. Op 16 november 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Hafsarji, Idlib. In 2010 zou u Syrië zijn ontvlucht nadat u verwickeld was geraakt in maffiapraktijken omtrent de verkoop van uw huis in 2006 of 2007. U zou namelijk een huis in Tartous hebben gekocht, maar dat zou niet naar de zin zijn geweest van een criminele bende Alawieten die op die plaats een flatgebouw wilden neerpoten. Deze groepering, die ook voor een deel uit officieren bestond, zou u gevangen hebben genomen en pas hebben vrijgelaten toen u de 'verkoopakte' had ondertekend. U zou met gelijke middelen hebben willen terugvechten en zou op uw beurt een criminele organisatie hebben ingeschakeld om uw huis terug in handen te krijgen. Deze bende, eveneens bestaande uit officieren, zou vervolgens op hun beurt de groepering hebben geïntimideerd die uw huis van u had afgenomen. Echter, de belaagde groepering zou op de hoogte zijn gekomen dat u een rivaliserende bende had ingeschakeld en zij zouden zich nog meer tegen u hebben gekeerd. U zou in 2008 zijn beschoten toen u zich opnieuw in Tartous vertoonde. U keerde terug naar het dorp en verliet Syrië in de zomer van 2010. U maakt eveneens gewag van een eventuele gevangenisstraf van 15 jaar die u boven het hoofd hing omwille van een proces die de groepering tegen u was gestart.

U zou naar Libanon zijn gegaan en van daaruit met een zeevaartpaspoort, over zee, naar Frankrijk zijn gereisd. U zou naar Italië zijn gegaan om er werk te vinden, maar er zou weinig werkgelegenheid zijn geweest. Daarom zou u verder zijn getrokken naar Zwitserland. De Zwitserse autoriteiten zouden u hebben opgepakt en uw vingerafdrukken hebben genomen. U zou er asiel hebben aangevraagd onder de naam W.(...) B.(...), van Palestijnse origine. Nadat u een negatieve beslissing kreeg, zou u naar Engeland zijn gereisd waar u nogmaals asiel probeerde aan te vragen onder de naam W.(...) B.(...), van Palestijnse origine. Engeland zou u echter hebben gedeporteerd naar Zwitserland.

Vanuit Zwitserland reisde u naar België waar u op 21 december 2010 asiel aanvraag, opnieuw onder de naam W.(...) B.(...), een Palestijn, geboren te Israël. U verklaarde in Gaza gediscrimineerd te zullen worden omdat u geadopteerd was door een christelijke vrouw. U zou éénmaal zijn beschoten.

Op 14 februari 2012 diende u hier een tweede asielaanvraag in, zij het onder een andere identiteit en zonder de uitkomst van uw eerste asielaanvraag in België af te wachten. U verklaarde bij deze gelegenheid "A.(...) H.(...)" te heten en de "Syrische" nationaliteit te bezitten. Deze asielaanvraag werd op 13 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten daar België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag daar de verantwoordelijkheid aan de Zwitserse autoriteiten toekwam.

Op 24 september 2012 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens het met bedrieglijk opzet beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, namelijk voor een bedrag van 34.700 euro.

Op 8 februari 2013 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 februari 2013 ging u tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 6 mei 2013 stelde de RVV dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus u werden geweigerd.

In november 2013 vertrok u naar Nederland en vroeg u er op 6 december 2013 asiel aan. Op 25 maart 2015 werd u door de Nederlandse autoriteiten naar België gerepatriëerd, aan de grens vroeg u opnieuw asiel aan. U legt uw Syrisch paspoort en rijbewijs voor om uw identiteit en nationaliteit te kunnen staven. Daarnaast beroept u zich op de algemene situatie in Syrië die een terugkeer onmogelijk maakt.

B. Motivering

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Syrië kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt.

Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate hebt ondermijnd door het afleggen van frauduleuze verklaringen naar aanleiding van uw eerste en tweede asielaanvraag. Het CGVS besloot toen reeds tot een weigeringsbeslissing die nadien werd gevolgd door de RVV. Samengevat gaf u toen volledig afwijkende identiteitsgegevens aangezien u zich aanvankelijk (1e aanvraag) uitgaf als W.(...) B.(...), van Palestijnse origine en geboren op 15 augustus 1986 te Jafa terwijl u zich nadien (2e aanvraag) presenteerde als zijnde H.(...) A.(...), van Syrische nationaliteit, geboren te Edlib op 15 augustus 1985. De reden die u opgaf om niet alleen een andere identiteit, maar ook andere nationaliteit/herkomst op te geven, namelijk het feit dat u schrik had teruggestuurd te worden naar Syrië, is verre van afdoende. Van een persoon die internationale bescherming vraagt, kan immers worden verwacht dat hij hierbij ten aanzien van de verantwoordelijke instanties onmiddellijk een volledig en correct beeld schetst van zijn situatie én identiteit/ nationaliteit opdat er een correcte inschatting van de asielaanvraag zou kunnen worden gemaakt.

Daarnaast legde u op geen enkel moment tijdens uw eerste asielaanvraag originele bewijsstukken voor die uw nationaliteit of identiteit konden staven. U verklaarde voor het CGVS dat uw vriendin, waarmee u een conflict had, deze in haar bezit had (CGVS dd. 5/02/2013). Toen u tijdens het huidige gehoor opnieuw werd geconfronteerd met uw verklaringen omtrent het niet eerder voorleggen van uw identiteitsstukken, zegt u bizar genoeg dat u zich uw eerdere verklaringen niet meer kunt herinneren (CGVS, pg.8). U gevraagd of deze verklaringen werden afgelegd enkel en alleen omdat u uw paspoort niet 'wilde' voorleggen, stelt u dat dit 'mogelijks' het geval kon zijn (CGVS, pg.8). Opnieuw blijkt hieruit dat u zich voordien bediende van leugenachtige verklaringen om zodoende uw asielaanvraag te manipuleren en het CGVS niet in de mogelijkheid te stellen een correcte inschatting te kunnen maken van uw vluchtrelaas.

Vervolgens blijkt dat u een zonder de afloop van uw eerste asielaanvraag af te wachten, een nieuwe asielaanvraag indiende onder een geheel andere identiteit en u opzettelijk verzweeg dat u reeds eerder een asielaanvraag indiende (DVZ verklaring pg.17). Bovendien verzweeg u initieel ook uw asielaanvragen in Zwitserland en UK, onder Palestijnse identiteit (DVZ inschrijving + terugnameverzoek vraag 13-14). Hieruit blijkt dat u opnieuw bewust heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden en u er niet voor terugschrikt op frauduleuze wijze een status te bekomen.

Het dient geen betoog dat bovenstaande feiten reeds op voorhand afbreuk doen aan de oprechtheid van uw asielrelaas, ook in het kader van uw nieuwe aanvraag.

Wat vervolgens uw vluchtaanleiding betreft die u noopte in 2010 Syrië te verlaten en die eerder ook al als ongeloofwaardig werd beschouwd - met name uw ingeroepen problemen met een criminele bende -, stelt u dat deze niet meer actueel is (CGVS, pg.7). Meer zelfs, u diende door het CGVS herinnerd te worden aan uw eerdere verklaringen dat u een celstraf van 15 jaar boven het hoofd hing. U bleek dit merkwaardig genoeg te zijn vergeten. Uw antwoord op de vraag of deze bewering klopt, nl. 'Mogelijks juist, ja eigenlijk wel', spreekt boekdelen. Dient in deze zin te worden opgemerkt dat ook dit element in uw vorige asielaanvraag reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd. De vaststelling dat u deze elementen in uw huidige aanvraag blijkt te zijn 'vergeten' kan deze ongeloofwaardigheid enkel verder onderstrepen. Bijgevolg kan niet worden afgeleid dat u een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt. U legt in huidig gehoor evenmin enig begin van bewijs voor die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling van uw asielrelaas.

Het door u voorgelegd Syrische paspoort en rijbewijs tonen heden wel u Syrische nationaliteit en uw identiteitsgegevens aan, maar deze doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen mbt. uw vluchtrelaas.

Daarnaast beroept u zich op de algemene veiligheidssituatie in Syrië en het feit dat u bij een terugkeer zal gedwongen worden een kant te kiezen en te zullen moeten strijden, een element die eveneens hand in hand gaat met de huidige situatie in Syrië.

Echter, wat betreft de beoordeling van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming, dient gewezen te worden op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. U blijkt te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens het met bedrieglijk opzet beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd (kopie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het misdrijf dat u begaan heeft en waarvoor u veroordeeld bent kan dan ook niet anders dan als een ernstig misdrijf worden gekwalificeerd.

Bijgevolg dient u uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden in Syrië niet aangewezen is dat u, als Syrisch staatsburger, gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker overeenkomstig artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State de vernietiging vordert van de bestreden beslissing, wegens overtreding van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, gaat hij eraan voorbij dat de huidige procedure is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat een verwijzing naar artikel 14 van voornoemde wetten op de Raad van State niet dienstig wordt aangevoerd. Voorts benadrukt de Raad dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, het beginsel van behoorlijk bestuur en de formele motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsvereiste zoals omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen en dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt, waarna hij een summiere poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Verzoeker voert aan dat hij niet intentioneel heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door het indienen van een asielaanvraag onder een valse identiteit en met een vals vluchtrelaas. Samengevat gaf hij toen volledig afwijkende identiteitsgegevens aangezien hij zich aanvankelijk (1e

aanvraag) uitgaaf als W. B., van Palestijnse origine en geboren op 15 augustus 1986 te Jafa terwijl hij zich nadien (2e aanvraag) presenteerde als zijnde H. A., van Syrische nationaliteit, geboren, te Edlib op 15 augustus 1985. De reden die hij opgaf om niet alleen een andere identiteit, maar ook andere nationaliteit/herkomst op te geven, namelijk het feit dat hij schrik had teruggestuurd te worden naar Syrië, is naar mening van verzoeker afdoende. Verzoeker stelt dat hij zonder de afloop van zijn eerste asielaanvraag af te wachten een nieuwe asielaanvraag indiende onder zijn juiste identiteit om te voorkomen dat er nog verdere verwarring zou zijn en omdat hij kapte met zijn verleden. Hij benadrukt dat het door hem thans voorgelegde Syrische paspoort en rijbewijs heden wel zijn Syrische nationaliteit en zijn identiteitsgegevens aantonen.

Daarnaast beroept verzoeker zich op de algemene veiligheidssituatie in Syrië en het feit dat hij bij een terugkeer zal gedwongen worden een kant te kiezen en te zullen moeten strijden, een element dat eveneens hand in hand gaat met de huidige situatie in Syrië. De bestreden beslissing stelt dat, wat betreft de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, er dient gewezen te worden op artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Men verwijst in dit verband naar het feit dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens het met bedrieglijk opzet beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd. Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt: *“Voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’, wijst de RvV er op dat de UNHCR met betrekking tot de uitsluitingsgrond van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag een aantal factoren aangeeft ter indicatie of een misdrijf als ernstig kan worden beschouwd. Deze factoren kunnen naar analogie worden toegepast voor de interpretatie van artikel 55/4, c) Vw, met betrekking tot de uitsluiting van subsidiaire bescherming. Volgens de UNHCR is de kwalificatie als ‘misdrijf’ in de nationale strafwet irrelevant. Kleinere inbreuken komen niet in aanmerking. Er moet rekening gehouden worden met:*

- de aard van de handeling
- de werkelijke schade die werd aangericht
- de aard van de procedure om de strafmaat te bepalen
- de vraag of de meeste jurisdicties de handeling als een ernstig misdrijf aanzien.

Voorbeelden hiervan zijn volgens de UNHCR moord, verkrachting of een gewapende overval. Ook andere strafbare feiten kunnen een ernstig misdrijf uitmaken indien:

- zij gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens
- ernstige letsels veroorzaken
- het gaat om herhaaldelijk zwaar crimineel gedrag.

Kleine diefstallen of het bezit van illegale drugs voor persoonlijk gebruik bereiken de drempel van artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie echter niet. (arrest van 28 mei 2015). Welnu de feit zijn van economische aard en zijn geen geweldsdelicten. Bovendien heeft hij een financiële afspraak met het slachtoffer waarbij hij zijn schuld afbetaalt. Dit alles toont aan dat zijn ingesteld fout was, maar dat hij zich daarvan bewust was en alles er aan doet om deze fout recht te zetten. Er is dus geen reden om toepassing te maken van artikel 55/4 Vreemdelingenwet.”

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn aangezien dit artikel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft *“(…) 1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen; (…) 5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de*

artikelen 55/2 en artikel 55/4; (...)", wat hij *in casu* heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en wordt hij uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) de vaststellingen dat (1) hij frauduleuze verklaringen heeft afgelegd naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag, (2) hij tijdens zijn eerste asielaanvraag op geen enkel moment originele bewijsstukken voorlegde die zijn nationaliteit of identiteit konden staven en hij verklaarde dat zijn vriendin, waarmee hij een conflict had, deze in haar bezit had, verklaringen welke hij zich tijdens het huidige gehoor bizar genoeg niet meer kon herinneren en hij, gevraagd of deze verklaringen werden afgelegd enkel en alleen omdat hij zijn paspoort niet 'wilde' voorleggen, stelde dat dit 'mogelijks' het geval kon zijn, waaruit opnieuw blijkt dat hij zich voordien bediende van leugenachtige verklaringen om zodoende zijn asielaanvraag te manipuleren en het CGVS niet in de mogelijkheid te stellen een correcte inschatting te kunnen maken van zijn vluchtrelaas en (3) hij zonder de afloop van zijn eerste asielaanvraag af te wachten een nieuwe asielaanvraag indiende onder een geheel andere identiteit en hij opzettelijk verzweeg dat hij reeds eerder een asielaanvraag indiende en hij bovendien initieel zijn asielaanvragen in Zwitserland en UK onder Palestijnse identiteit verzweeg, waaruit opnieuw blijkt dat hij bewust heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden en dat hij er niet voor terugschrikt op frauduleuze wijze een status te bekomen, reeds op voorhand afbreuk doen aan de oprechtheid van zijn asielrelaas, ook in het kader van zijn nieuwe aanvraag, (ii) hij, wat betreft zijn vluchtaanleiding die hem noopte in 2010 Syrië te verlaten en die eerder ook al als ongeloofwaardig werd beschouwd, stelt dat deze niet meer actueel is en hij zelfs door het CGVS herinnerd diende te worden aan zijn eerdere verklaringen dat hem een celstraf van 15 jaar boven het hoofd hing, wat hij merkwaardig genoeg bleek te zijn vergeten, hetgeen de in het kader van zijn vorige asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit element enkel verder kan onderstrepen, temeer hij in huidig gehoor evenmin enig begin van bewijs voorlegt dat een ander licht kan werpen op de eerdere beoordeling van zijn asielrelaas, (iii) het door hem voorgelegd Syrische paspoort en rijbewijs heden wel zijn Syrische nationaliteit en zijn identiteitsgegevens aantonen, maar deze geen afbreuk doen aan de vaststellingen met betrekking tot zijn vluchtrelaas, (iv) hij veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet zodat hij dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 november 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met een criminele bende Alawieten nadat hij verwickeld was geraakt in maffiapraktijken omtrent de verkoop van zijn huis in 2006 of 2007.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 102 446 van 6 mei 2013. In dit arrest werd geoordeeld als volgt: "(...) 2.4. Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift toe dat hij

aanvankelijk een asielaanvraag heeft ingediend onder de naam B. W. omdat hij schrik had bij toedracht van zijn ware identiteit teruggestuurd te worden naar Syrië. Daarom heeft hij aanvankelijk gesteld dat hij van Palestina afkomstig was, nu hij had opgevangen dat de meeste asielaanvragen in die richting werden goedgekeurd door de Belgische autoriteiten. Verzoeker stelt dat hij zich heeft laten leiden door verkeerde adviezen en daarom een fictief verhaal heeft verzonnen teneinde een zo groot mogelijke kans op verkrijging van asiel te bekomen.

Verzoeker geeft derhalve uitdrukkelijk toe dat hij bewust heeft gepoogd de Belgische asielinstanties te misleiden teneinde op frauduleuze wijze een beschermingsstatuut te bekomen. Verzoeker stelt in het verzoekschrift immers expliciet dat hij "een fictief verhaal (heeft) verzonnen teneinde een zo grote mogelijke kans op verkrijging van asiel te bekomen." De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpcedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn (RvS 24 maart 2004 nr. 129.658). De Raad verwijst in dit verband naar richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12). Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) "mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend." Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet alleen onder twee verschillende identiteiten/nationaliteiten asiel heeft aangevraagd in België, doch tevens dat hij op het ogenblik van zijn tweede asielaanvraag in België heeft verzwegen dat hij reeds eerder een asielaanvraag had ingediend in België, en dat hij daarnaast ook de eerdere aanvragen in Zwitserland en Groot-Brittannië heeft verzwegen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat de oprechtheid van verzoekers asielrelaas hierdoor in ernstige mate wordt ondermijnd. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij zich heeft laten leiden door verkeerde adviezen, benadrukt de Raad dat het geen betoog hoeft dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor.

2.5. Verzoeker is pertinent dat hij over de Syrische nationaliteit beschikt. Volgens verzoeker werden zijn identiteitsdocumenten in het kader van het strafonderzoek in beslag genomen en bevinden zij zich op de correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Deze post-factum bewering kan geenszins worden aanvaard als afdoende verschoning voor het niet voorleggen van verzoekers originele identiteitskaart en paspoort, die zich in België zouden bevinden. Of deze documenten nu bij verzoekers vriendin liggen dan wel op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, niets belette verzoeker of zijn raadsman om de nodige stappen te ondernemen om deze originele stukken te bekomen en ter staving van de nieuw ingeroepen identiteit voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Verzoekers nalaten om hiervoor het nodige te doen, getuigt naar het oordeel van de Raad andermaal van een manifest gebrek aan interesse in zijn eigen asielaanvraag. Immers, het vaststellen van de identiteit en nationaliteit is een essentieel element in elke procedure en verzoeker legt in casu enkel fotokopieën waaraan slechts een beperkte waarde kan worden toegekend.

2.6. Verzoeker bevestigt met klem dat het verhaal zoals weergegeven bij de tweede asielaanvraag een correcte weergave van de feiten is. Hij voert aan dat hij steeds heeft gesteld dat hij in Syrië bij verstek werd veroordeeld door de rechtbank en stelt dat het pertinent onwaar is waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij dit aanvankelijk verkeerd had verklaard. Volgens verzoeker had hij de vraag verkeerd begrepen. Hij verduidelijkt dat hij gesteld heeft dat hij nooit in zijn aanwezigheid door de rechtbank werd veroordeeld, hetgeen wel degelijk correct is. Hij is immers nooit naar de terechtzitting geweest en werd nooit op tegensprekelijke wijze veroordeeld. Hij werd echter wel bij verstek veroordeeld, hetgeen hij later tijdens het gehoor ook heeft verteld. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij aanvankelijk stelde dat hij niet werd veroordeeld omdat hij niet aanwezig was op de rechtbank en hij aldus dacht dat de interviewer dit bedoelde met de term 'veroordeling'. Volgens verzoeker is het duidelijk dat de verhoorder een eigen interpretatie van de feiten heeft gegeven.

Dergelijk verweer kan niet in het minst overtuigen. De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: “< ooit gearresteerd in Syrië? Nee, alleen tijdens legerdienst. < ooit veroordeeld door rechtbank in Syrië? Nee” (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Deze vraagstelling is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeker de vraag verkeerd had begrepen en dacht dat met de term ‘veroordeling’ bedoeld werd dat hij voor de rechtbank was verschenen, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit klemt des te meer daar verzoeker later tijdens het gehoor, wanneer hem werd gevraagd naar de aanleiding om Syrië te verlaten, aangaf dat hij werd veroordeeld en hij hierbij duidelijk en meermaals te kennen gaf dat het een veroordeling bij verstek betrof (administratief dossier, stuk 4, p. 10-11). Dat verzoeker de correcte betekenis van de termen ‘veroordeling’ en ‘verstek’ niet zou kennen zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, kan dan ook geenszins worden aangenomen. Ook verzoekers verwijt dat de verhoorder een eigen interpretatie van de feiten heeft gegeven, mist elke grondslag. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad immers niet anders dan vaststellen dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen. De commissaris-generaal “maakt” de tegenstrijdigheden niet, hij stelt ze slechts vast uit de antwoorden die werden genoteerd in het gehoorverslag en trekt er zijn besluiten uit.

2.7. Voorts worden in de bestreden beslissing terecht vraagtekens geplaatst bij verzoekers beweringen dat hij, die claimt gezocht te worden door de Syrische autoriteiten en reeds in 2008 of 2009 zou veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van 15 jaar, tot zijn vertrek uit Syrië in de zomer van 2010 aanvankelijk onderdook bij familieleden in zijn eigen dorp en daarna zelfs terugkeerde naar zijn eigen huis, waar de Syrische autoriteiten hem meermaals kwamen zoeken. Dat zijn familieleden tegen niemand met een woord over hem hebben gerept en verzoeker niet buitenkwam en hij aldus niet kon worden opgemerkt, doet niets af aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: “Daarnaast beweert u vreemd genoeg dat u, die claimt gezocht te worden door de Syrische autoriteiten en reeds in 2008 of 2009 te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar, zo’n zes maanden na het ongeval in 2008 terug thuis bent gaan wonen, en dit tot aan uw vertrek uit Syrië. Nadat uw neven u uit het ziekenhuis in Tartous hadden weggehaald omdat de Syrische autoriteiten uw illegale motorhandel hadden ontdekt, zou u eerst enkele maanden bij neven in Hafsarij zijn ondergedoken. Dit op zich lijkt al moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering te zijn gezocht door de Syrische autoriteiten. Dat u gezocht wordt en vervolgens in uw eigen dorp, bij uw eigen familie onderduikt, lijkt in de toenmalige Syrische context een enorm groot risico. De Syrische autoriteiten staan er immers om bekend over een zeer uitgebreid informatiesysteem te beschikken waarbij iemand makkelijk op te sporen valt bij familieleden. Dat u daarna dan nog terugkeert naar uw eigen huis, valt, in diezelfde context, nog moeilijker te vatten. Dat u terugkeert naar het adres waar u ingeschreven stond en waar de autoriteiten u meermaals kwamen zoeken, en daar vervolgens nog ongeveer een jaar verblijft (CGVS p.8, 11), spreekt uw ingeroepen vrees in dergelijke mate tegen dat er nog weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees.”

2.8. Tot slot tracht verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden in zijn verklaringen omtrent het tijdstip van zijn ongeval, het moment van zijn veroordeling en de naam van zijn advocaat te vergoelijken door te wijzen op stress en het verloop van 4,5 jaar tussen zijn beweerde problemen en zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Dergelijke uitleg kan echter niet als afdoende verschoning worden aanvaard. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag en dat hij in het bijzonder belangrijke gebeurtenissen, zoals in casu een beschieting en een veroordeling tot een gevangenisstraf van 15 jaar en een geldboete van ongeveer 750.000 Syrische lire, correct in de tijd kan situeren aangezien dergelijke gebeurtenissen, die van determinerende invloed zijn geweest op verzoekers verdere leven, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan en dit ongeacht het tijdsverloop of de traumatische en stresserende ervaring.

2.9. Gelet op het feit dat (1) verzoeker volledig afwijkende identiteitsgegevens opgaf bij zijn eerste en tweede asielaanvraag, dat ook zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen en bijgevolg zijn vluchtmotieven volledig van elkaar afwijken en hij zich tevens tegensprekt over zijn reisweg, dat hij verschillende asielaanvragen opstartte onder verschillende identiteiten en hij trachtte dit te verzwijgen en dat hij tevens zijn asielaanvragen in Zwitserland en Groot-Brittannië in 2010 heeft verzwegen, zodat

niet anders kan dan worden geconcludeerd dat verzoeker bewust heeft gepoogd de Belgische asielinstanties te misleiden teneinde op frauduleuze wijze een beschermingsstatuut te bekomen, (2) verzoeker blijk geeft van een manifest gebrek aan medewerking waar hij nalaat zijn originele identiteitskaart en paspoort, die zich in België bevinden, voor te leggen en hij derhalve zijn identiteit en nationaliteit niet onomstotelijk aantoont, temeer daar mede gelet op verzoekers bedrieglijk handelen aan de door hem bijgebrachte fotokopieën van twee pagina's uit zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand en een woonstattest geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend vermits kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit en (3) hij uitermate vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen in Syrië, besluit de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen en hij derhalve niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, is in essentie vereist dat verzoekers identiteit, nationaliteit en afkomst vaststaat, wat in casu niet het geval is."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgende asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren.

3.4.2. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad vast te stellen dat verzoeker er ook in het kader van onderhavige asielaanvraag geenszins in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker thans verklaart dat de problemen die hij in Syrië zou hebben gekend en die hem ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te ontvluchten – en die in het kader van zijn vorige asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden – niet lager actueel zijn: **“U zei bij uw vorige asielaanvraag dat u bij verstek veroordeeld was in Syrië tot celstraf van 15j wegens het illegaal verkopen van motors, wat klopt daarvan, wat klopt niet? Mogelijks juist. Ja, eigenlijk wel. Is het mogelijks juist, eigenlijk wel, zeer zeker juist? Het is juist. Ik ben veroordeeld, maar sowieso zal de straf vallen omdat ze geen bewijzen tegen mij hebben. Het was tijdens de problemen met de groepering waarover ik heb gesproken. (...) Moest u op dit moment hypothetisch gezien terugkeren naar Syrië, is die problematiek dan nog actueel? Nee. Want momenteel zijn ze niet meer in de plaatsen waar we wonen. Ze zijn zeker buiten Edlib. Op dat punt heb ik geen probleem. Maar ik wil niet terugkeren omdat ik niet wil vechten voor iets waarvan ik niet weet waarom.”** (administratief dossier, stuk4, p. 6-7). Er kan in hoofde van verzoeker aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie worden aangenomen.

3.4.3. Verzoeker legt in het kader van zijn huidige asielaanvraag een Syrisch paspoort en een Syrisch rijbewijs neer. Het nationaal nummer op het paspoort van verzoeker komt overeen met het nummer op de fotokopie van zijn identiteitskaart die hij heeft neergelegd naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. De authenticiteit van deze documenten wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist.

Verzoeker beroept zich op de algemene veiligheidssituatie in Syrië en het feit dat hij bij een terugkeer zal gedwongen worden een kant te kiezen en te zullen moeten strijden, een element dat eveneens hand in hand gaat met de huidige situatie in Syrië. In de bestreden beslissing wordt evenwel, wat betreft de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, terecht gewezen op artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 september 2012 door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens het met bedrieglijk opzet beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, namelijk voor een bedrag van 34 700 euro. In de straftoemeting overwoog de rechter als volgt: *“De handelwijze van de beklaagde getuigt van een verregaand gebrek aan respect voor andermans eigendom. Het feit dat hij er niet voor terugdeinst zijn liefdespartner op gewiekste wijze niet minder dan 34.700 EUR afhandig te maken geeft ernstig te denken over zijn ingesteldheid. Aldus heeft hij ook op flagrante wijze het vertrouwen beschaamd dat deze dame meende in hem te mogen stellen. Bijzonder bezwarend daarbij is dat de beklaagde nalaat de verantwoordelijkheid voor zijn daden op te nemen en, ondanks de tussenkomst van politie en gerecht, halsstarrig is blijven weigeren om iets te zeggen over de bestemming die hij aan deze aanzienlijke som geld – die het gehele spaargeld van de benadeelde omvat – heeft gegeven. Enige hoop op recuperatie van het gehele afhandig gemaakt bedrag lijkt dan ook afwezig. Dit geldt des te meer nu de beklaagde alhier een bijzonder precair verblijfsstatuut heeft en dan ook dreigt met de noorderzon te verdwijnen. De rechtbank tilt bijzonder zwaar aan deze vaststellingen. De financiële en morele impact van de huidige feiten op het slachtoffer mag immers geenszins worden onderschat. Een ernstige maatschappelijke terechtwijzing in de vorm van de hierna bepaalde effectieve straf is in de gegeven omstandigheden noodzakelijk om aan de beklaagde duidelijk te maken dat zijn wandaden niet straffeloos blijven.”*

Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat het door verzoeker gepleegde misdrijf dient te worden gekwalificeerd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het door hem gepleegde misdrijf geen geweldsdelict betrof en dat hij *“een financiële afspraak met het slachtoffer (heeft) waarbij hij zijn schuld afbetaald”*, beperkt hij zich tot blote beweringen die niet overeenkomen met wat verzoeker tijdens het gehoor verklaard heeft. Uit het vonnis blijkt dat verzoeker verklaarde dat het geld in Syrië was terwijl bij hem een document werd aangetroffen van zijn bankinstelling waaruit blijkt dat hij op 11 juni 2012 een cash bedrag van 30.000 euro van zijn rekening haalde en een document van Western Union werd gevonden met een overschrijving van 5.000 euro ten gunste van zijn vader. 500 euro en het bedrag van Western Union werd blijkens het vonnis afgetrokken van het bedrag van 34.700 euro. Uit niets blijkt dat hij sindsdien een regeling heeft om het slachtoffer terug te betalen of dat hij het slachtoffer andere bedragen zou hebben overgemaakt. Voorts blijkt uit zijn recente verklaringen bij het CGVS dat verzoeker nog steeds de verantwoordelijkheid niet opneemt voor zijn daden, hij van oordeel is dat zijn ex-vriendin moet wachten, en hij zelfs twijfelt of hij het gestolen geld ooit zal teruggeven (gehoorverslag, p. 4).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS